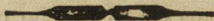

А него сме за кумъ окумиле.
Запъле сж гиздави невѣсти,
Слѣдъ тѣхъ пѣятъ моми чернооки :
„Вѣнчай, куме, ама не въздишай.“
— Не въздишамъ, сжрце ми въздиша.
„Вѣнчай, куме, ама не проклинай.“
— Не проклинамъ, сжрце ми проклина.

Въ дѣдовата Либенова къща происхо-
дило това, щото и въ Хаджи Генчовата, и
гостите си отишле около полунощъ.

VI

РАЗКЖСНАЛО СА.

Дѣдо Либенъ сѣдѣлъ на кйошкѣтъ и
гледалъ безсжзнателно камъ планината ; а
которакѣтъ го драскалъ съ своите остри
нохте за ракавѣтъ, защото му са искало
да го помилватъ и да му кажатъ : „Бре,
котане, издяволилъ си са и изгалилъ си
са !“ Но като видѣлъ, че неговиятъ го-
сподаринъ не желае даже да погледа на